

## Arrest

**nr. 165 910 van 15 april 2016  
in de zaak RvV X**

**In zake:** X

Gekozen woonplaats: X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2015 tot weigering van de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 december 1976.

Op 18 december 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 27 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 28 december 2006 dient de verzoekende partij

een schorsend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 11 december 2007 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 28 december 2007 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 april 2008 met nummer X vernietigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 11 december 2007.

Op 16 september 2008 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 8 oktober 2008 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 4 maart 2009 met nummer X weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 8 april 2009 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen het arrest van 4 maart 2009 bij de Raad van State. Bij beschikking van 22 april 2009 met nummer X stelt de Raad van State dat het beroep niet toelaatbaar is.

Op 16 april 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 13 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 mei 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 21 december 2009 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 22 januari 2010 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 27 oktober 2010 met nummer X weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 20 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om de aanvraag van 13 mei 2009 ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt op 26 oktober 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 21 november 2011 tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad tegen deze beslissing. Bij arrest van 18 januari 2012 met nummer X verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 29 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing om de aanvraag van 29 april 2015 onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing is op 13 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is op 13 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 12 augustus 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt: :

*“BETREFT: Mevrouw G., G. [...]*

*Geboren te Humera op 21.12.1976*

*Onderdaan van Eritrea*

*Adres: [...]*

*NN [...]*

*Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.*

*Reden:*

*Verlenging van verblijf kan niet worden toegestaan aangezien de aangehaalde argumenten niet onder de vastgestelde criteria voor verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten vallen.*

*Mevrouw moet alles in het werk stellen om haar identiteit en nationaliteit te bewijzen opdat ze kan terugkeren naar haar land van oorsprong.*

*Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 30.06.2015 (betekend OP 13.07.2015)."*

## *2. Over de ontvankelijkheid*

*2.1.1. De verwerende partij werpt een eerste exceptie op, daar ze meent dat het voorwerp van de huidige vordering geen aanvechtbare beslissing betreft:*

*"De verweerder stelt vast dat het beroep van de verzoekende partij gericht is tegen de niet verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Verweerder laat gelden dat de brief van 20.08.2015, houdende de mededeling dat geen gevolg kan worden gegeven aan de vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, geen aanvechtbare rechtshandeling is.*

*Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).*

*Aldus dient onder een 'beslissing' of 'bestuurshandeling' te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene. Dit is in casu ongetwijfeld niet zo.*

*Verweerder benadrukt dat ingevolge de brief dd. 20.08.2015 immers geen einde gesteld werd aan enig verblijfsrecht en er aldus geen wijzigingen worden aangebracht in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.*

*De verzoekende partij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris op 30.06.2015 in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet anders vermocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.*

*Het loutere feit dat aan de verzoekende partij geen verlenging werd toegestaan van de termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten, verandert op zich niets aan het feit dat zij illegaal in het Rijk verblijft. De rechtstoestand van de verzoekende partij blijft ingevolge de brief van 20.08.2015 ongewijzigd.*

*Aldus is de brief dd. 20.08.2015 geen voor vernietiging vatbare bestuurshandeling.*

*Dit conform vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:*

*"De nieuwe termijn die aan de verzoekende partij werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, is louter een uitvoeringsmodaliteit van het eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze uitvoeringsmodaliteit kan niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigt. Het beroep gericht tegen deze uitvoeringsmodaliteit is onontvankelijk." (RvS nr. 163605 van 16/10/2006, [www.raadvst-consetat.be](http://www.raadvst-consetat.be))*

*"Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.*

*In onderhavige zaak werd verzoekster op 18 februari 2008 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.*

*De nieuwe termijn die aan de verzoekster werd toegestaan om het grondgebied te verlaten - tot 4 maart 2008 - is louter een uitvoeringsmodaliteit van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Deze uitvoeringsmodaliteit kan evenwel niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van de verzoekster wijzigt, zodat het beroep gericht tegen deze uitvoeringsmodaliteit onontvankelijk is.” (RvV nr. X van 15 september 2008, [www.rvv-cce.be](http://www.rvv-cce.be))*

*“2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat de derde bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling betreft. Om ontvankelijk te zijn, moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare rechtshandeling. Als uitvoerbare rechtshandeling dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (RvS 28 juni 1999, nr. 81.364; RvS 14 juli 2003, nr. 121.603). Er dient te worden vastgesteld dat de rechtstoestand van verzoeker niet wordt gewijzigd door een loutere “herbevestiging” van een eerder getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. De eventuele vernietiging van deze “herbevestiging” kan verzoeker geen voordeel opleveren, minstens toont hij dit niet aan. Ook op dit punt stelt verzoekende partij ter terechtzitting zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.” (R.v.V. nr. X van 17 maart 2014)*

*“De Raad merkt op dat om ontvankelijk te zijn het beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. In casu werd aan verzoeker op 9 februari 2010 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De bestreden beslissing was er enkel op gericht verzoeker een nieuwe termijn toe te staan waarbinnen hij gevolg diende te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en kan niet beschouwd worden als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of als een beslissing die de rechtstoestand van verzoeker wijzigt (RvS 6 september 1995, nr. 55.041). De bestreden beslissing op zich is derhalve geen voor de Raad aanvechtbare beslissing.” (R.v.V. nr. X van 29 april 2011, <http://www.rvv-cce.be>)*

*Zodoende is de vordering van de verzoekende partij in zoverre gericht tegen de brief dd. 20.08.2015, niet ontvankelijk.”*

De verwerende partij werpt een tweede exceptie op waar ze stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring en de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing, daar de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen enkel nut kan opleveren. Deze exceptie luidt als volgt:

*“De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder minstens het vereiste belang bij het door haar ingediende beroep tot nietigverklaring van de in casu aangevochten mededeling, vermits een dergelijke vernietiging aan de verzoekende partij geen enkel nut kan opleveren.*

*De vernietiging van de bestreden mededeling zou verzoekende partij namelijk geen recht op verblijf verlenen.*

*Integendeel, zou verzoekende partij nog steeds illegaal in het Rijk verblijven, waarbij enkel zou kunnen worden vastgesteld dat haar termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten inmiddels ruimschoots verstreken is.*

*Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang verzoekende partij kan hebben bij haar beroep.*

*Het beroep van verzoekende partij is onontvankelijk.”*

Gelet op de nauwe samenhang tussen beide excepties, worden ze samen besproken.

2.1.2. De Raad merkt op dat artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad een administratief rechtscollege is dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die “worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

In de memorie van toelichting wordt gesteld dat de libellering van deze bepaling is overgenomen uit artikel 30, §2, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en dat voor de

draagwijdte kan worden verwezen naar deze interpretatie van voornoemde bepaling. Voor het begrip 'beslissing' of 'bestuurshandeling' kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft, te weten: *"een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten"* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

De verzoekende partij heeft een verzoek ingediend om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek, vervat in het gegeven bevel, te verkrijgen.

Dit gebeurt met toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling in de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 7, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 74/14, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

*"§ 1*

*De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.*

*Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.*

*Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.*

*Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.*

*De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.*

*§2*

*Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.*

*Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.*

*De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad."*

De verwerende partij houdt voor dat de bestreden beslissing geen uitvoerbare beslissing is en slechts een uitvoeringsmodaliteit vormt van het gegeven bevel; het zou geen aanvechtbare rechtshandeling zijn.

Alleen rechtshandelingen kunnen vatbaar zijn voor een vernietiging of een schorsing. Het beroep waarbij een handeling zonder rechtsgevolgen of een handeling die niet belet dat rechtsgevolgen ontstaan wordt aangevochten, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 6-7, p. 13-14). Het annulatieberoep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij beoogd wordt rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden, waarbij beoogd wordt wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijzigingen te beletten (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 8, p 14).

De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat de bestreden beslissing op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen werd.

Uit artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, de onderdaan van een derde land beschermd is tegen gedwongen verwijdering. Artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij rekening te houden met *"de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande*

*kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden”, teneinde de termijn om het grondgebied te verlaten, te verlengen.*

Dit artikel verplicht de verwerende partij om over te gaan, minstens ten dele, tot een heronderzoek van een gegeven bevel dat desgevallend tijdelijk buiten werking moet worden gesteld. Het is immers niet ondenkbeeldig dat ten gevolge van de specifieke omstandigheden van de situatie van de verzoekende partij het eerder gegeven bevel niet ten uitvoer kan en mag gebracht worden. Het tijdelijk gedogen van de verzoekende partij op het grondgebied kan het gevolg zijn van de te nemen beslissing over de verlenging van een bevel.

Er wordt nog opgemerkt dat het tijdelijk karakter niet verhindert dat de beslissing, weze het in tijd beperkt, rechtsgevolgen heeft (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 20, p. 23, met verwijzing naar RvS 25 juni 1991, nrs. 37.312 en 37.313: “Uit niets blijkt dat de wetgever administratieve beslissingen met korte geldingsduur uit de vernietigings-contentieux heeft gesloten”).

De te nemen beslissing kan evenmin een louter bevestigende beslissing van het eerder gegeven bevel zijn omdat de voormelde wetteksten de verwerende partij verplichten minstens ten dele over te gaan tot een heronderzoek (*a contrario* J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr.49). Immers, zelfs indien de eerder bestaande beslissing wordt bevestigd maar slechts nadat een nieuw onderzoek heeft plaatsgevonden, is er geen sprake van een louter bevestigende beslissing (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 48, p. 53, met tal van verwijzingen onder voetnoot 275).

*In casu* dient de Raad na te gaan of in de bestreden beslissing de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet correct is geschied en betreft de beslissing een beslissing aangaande de verwijdering van de verzoekende partij.

Bijgevolg is de bestreden beslissing noch een loutere uitvoeringsmaatregel, noch een loutere materiële handeling omdat zij enerzijds een antwoord bevat op een aanvraag en anderzijds rechtsgevolgen heeft. De te nemen beslissing in antwoord op een aanvraag tot verlenging van het gegeven bevel in toepassing van artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet kan de rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigen, al was het maar omdat de gedwongen uitvoering niet kan plaatsvinden. In toepassing van voornoemde artikelen kan de verwerende partij gedwongen zijn de verzoekende partij tijdelijk op het grondgebied te gedogen (*cf.* RvS 22 maart 2006, nr. 156.700). De beslissing kan niet als een loutere uitvoeringsmaatregel worden afgedaan (RvS 9 april 2009, nr. 192.288). Hieruit blijkt ook dat de verzoekende partij uit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing een voordeel kan halen, met andere woorden de rechterlijke uitspraak kan met zich mee een voordeel brengen.

Anders oordelen plaatst de Raad in de onmogelijkheid zijn wettigheidscontrole over de toepassing van de artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet uit te oefenen. De eerste en tweede exceptie van onontvankelijkheid dienen verworpen te worden.

Het voorwerp van het beroep is een voor vernietiging vatbare handeling. Bijgevolg raakt de bestreden beslissing rechtstreeks de persoonlijke rechtstoestand van de verzoekende partij en toont zij belang bij haar beroep.

2.2. Voorts voert de verzoekende partij nog een derde exceptie van onontvankelijkheid aan, die als volgt luidt:

*“Daarnaast wijst verweerder er nog op dat een verlenging van de termijn uiteraard dient te worden aangevraagd binnen de termijn die aan de vreemdeling gegeven werd in het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Een termijn die reeds verstreken is, kan immers niet meer verlengd worden.*

*Deze visie vindt ook steun in de voorbereidende werken:*

*“De staatssecretaris vindt het vanzelfsprekend dat een mogelijke verlenging moet worden aangevraagd binnen de termijn. Als de wet voorziet in een termijn, dan dient die gerespecteerd te worden. Een dergelijke bepaling opnemen in de wetgeving lijkt hem dan ook overbodig.*

*Wordt deze logica doorgetrokken, dan moeten er altijd dergelijke amendementen komen wanneer de wet termijnen bepaalt.” (Parl. St., Kamer, 2011-2012, DOC 53-1825/006, p. 59).*

*In casu werd aan verzoekende partij op 13.07.2015 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, binnen de 30 dagen na kennisgeving.*

*Verzoekende partij heeft hieraan evenwel geen gevolg gegeven, doch heeft een ‘verzoek tot uitstel van het bevel’ opgesteld bij schrijven dat gedateerd werd op 12.08.2015.*

*Dit schrijven werd zodoende alleszins na 12.08.2015 ingediend, zijnde aldus nadat de termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek reeds verstreken was. Verzoekende partij betwist dit ook niet.*

*Wederom moet worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel nut heeft bij haar kritiek gericht tegen de mededeling dat geen gevolg kan worden gegeven aan de vraag tot verlenging, nu de oorspronkelijke termijn van 30 dagen reeds verstreken was op het ogenblik van indiening door verzoekende partij van haar vraag tot verlenging (alleszins na 12.08.2015 ontvangen door de Dienst Vreemdelingenzaken).*

*Ook om die reden heeft verzoekende partij geen belang bij haar beroep.”*

De Raad wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de verzoekende partij een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aangevraagd heeft, weliswaar op 30 juni 2015 genomen werd, doch slechts op 13 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Voorts blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2015 dat de verzoekende partij tot dertig dagen na de kennisgeving de tijd gekregen heeft om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd ook op 13 juli 2015 in persoon aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Bijgevolg had de verzoekende partij tot 12 augustus 2015 de tijd om het grondgebied vrijwillig te verlaten. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 24 augustus 2015 over dertig dagen om een beroep in te leiden. Op de laatste dag van haar termijn voor vrijwillig vertrek, heeft de verzoekende partij op 12 augustus 2015 een aanvraag tot verlenging van de termijn van vrijwillig vertrek ingediend. De derde exceptie van onontvankelijkheid mist bijgevolg feitelijke grondslag en dient daarom verworpen te worden.

2.3. De drie excepties worden verworpen. Het beroep is ontvankelijk.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/14, §1, al 3 en 4 en 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

*“II.1.1. Verwerende partij motiveert als volgt in de thans bestreden beslissing:*

*“Verlenging van verblijf kan niet worden toegestaan aangezien de aangehaalde argumenten niet onder de vastgestelde criteria voor verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten vallen.*

*Mevrouw moet alles in het werk stellen om haar identiteit en nationaliteit te bewijzen opdat ze kan terugkeren naar haar land van oorsprong.”*

*II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:*

*“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*

*Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”*

*Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.*

*De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.*

*De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.*

*Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.*

*Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:*

*Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.*

*Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).*

*II.1.3. Het is vooreerst niet duidelijk naar welke 'vastgestelde criteria' verwerende partij verwijst? De stelling van verwerende partij is op geen enkel juridisch argument gebaseerd.*

*Daarnaast heeft verwerende partij nagelaten rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoekende partij conform artikel 74/14, §1 al 3 en 4.*

*II.1.4. Volgens art 74/14 §1 al 3 en 4:*

*"Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.*

*Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.*

*Dit verzoek tot uitstel legt de specifieke omstandigheden uit die noodzakelijk zijn om een uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen. Die omstandigheden vallen onder het toepassingsgebied van artikel 74/17 VW.*

*II.1.5. De specifieke omstandigheden van verzoekende partij werden als volgt gemotiveerd in haar aanvraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten :*

*"Cliënte vraagt tevens een verlenging van de termijn van haar BGV aan wegens omstandigheden eigen aan haar individuele situatie.*

*Zoals reeds hierboven uiteengezet is de organisatie van haar vrijwillig vertrek onmogelijk daar zij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument.*

*Daarnaast wenst mijn cliënte te wijzen op de duur van haar verblijf. Zij verblijft sedert 2006 in België, waarvan zes jaar legaal. Qua sociale verankering kan het bovenstaande wel tellen. Zij heeft geen enkele connectie meer met Eritrea, haar familieleden zijn allemaal gevlucht. Het centrum van haar*



sociaal leven bevindt zich in België. Zij heeft alhier Nederlandse lessen gevolgd en een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd.

Daarnaast doet verzoekende partij al het mogelijke om haar steentje bij te dragen in onze maatschappij. Verzoekende partij werkt als vrijwilligster bij de begeleiding van diep dementerenden tijdens de huishoudelijke en ontspanningsactiviteiten en het uitvoeren van logistieke taken zoals verdelen en ingeven van maaltijden (Cf. Stuk 2). Ook voor de Protestantse Kerk zet verzoekende partij zich in (Cf. Stuk 3). Het mag dan ook duidelijk zijn dat verzoekende partij met dergelijke kwalificaties enkel de samenleving kan versterken.

De verzoekende partij is bovendien zeer geliefd in haar omgeving. Zelfs de burgemeester van Maldegem schreef een aanbevelingsbrief waarin zij de verzoekende partij looft omwille van haar integratiedrang, taalbeheersing en vrijwilligersinzet (Cf. Stuk 4). Bovenstaande bevestigt dat verzoekende partij zeer gemotiveerd is om zich te integreren in onze maatschappij en dat zij zich zeer goed aanpast aan de Belgische cultuur. »

II.1.6. Verwerende partij heeft op geen enkel moment gemotiveerd omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. Uit de thans bestreden beslissing is dan ook niet duidelijk of verwerende partij überhaupt rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheden.

De aanvraag van verzoekende partij is gestoeld op artikel 74/14 §1 al 3 en 4. Uit de thans bestreden beslissing kan verzoekende partij geenszins een formele motivering, die in feite en in rechte afdoende is, terugvinden.

II.1.7. In die zin strijdt de bestreden beslissing op manifeeste wijze met de formele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd werd, nu het verzoekende partij niet duidelijk is naar welke ‘vastgestelde criteria’ verwezen wordt. Daarnaast zou ook geen rekening gehouden zijn met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie conform artikel 74/14, §1, al. 3 en 4.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar kritiek niet ernstig is.

In de mededeling van 20.08.2015 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk en op afdoende wijze aan om welke reden geen gevolg kan worden gegeven aan de vraag tot verlenging:

“Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

Reden:

Verlenging van verblijf kan niet worden toegestaan aangezien de aangehaalde argumenten niet onder de vastgestelde criteria voor verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten vallen.

Mevrouw moet alles in het werk stellen om haar identiteit en nationaliteit te bewijzen opdat ze kan terugkeren naar haar land van oorsprong.

Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 30.06.2015 (betekend op 13.07.2015).”

Dit geheel conform artikel 74/14, §1, 3e en 4e lid van de Vreemdelingenwet, bepaling die als volgt luidt:

“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.”

*Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden onwetend te zijn nopens deze bepaling, of niet te weten wat bedoeld wordt met de vastgestelde criteria voor verlenging, nu zij zich hier zelf op heeft beroepen in de vraag tot verlenging.*

*Inderdaad heeft verzoekende partij in de aanvraag aangehaald dat de vrijwillige terugkeer onmogelijk is, omdat zij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument en de ambassade geen paspoort wil afgeven, alsook heeft zij op 'persoonlijke omstandigheden' gewezen.*

*De gemachtigde van de staatssecretaris heeft duidelijk vastgesteld dat de aangehaalde argumenten niet onder de vastgestelde criteria voor verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten vallen.*

*Verzoekende partij werd er hierbij expliciet op gewezen dat zij "alles in het werk stellen om haar identiteit en nationaliteit te bewijzen opdat ze kan terugkeren naar haar land van oorsprong".*

*Aldus heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op afdoende wijze gemotiveerd dat geen bewijs voorligt dat een vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd, en dat de ingeroepen elementen niet vallen onder de vastgestelde criteria.*

*Het betoog van verzoekende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aangehaalde persoonlijke elementen elk afzonderlijk diende op te sommen in de mededeling van 20.08.2015, en nopens elk element afzonderlijk diende aan te geven waarom dit niet volstaat, kan niet worden bijgetreden.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris is uiteraard niet gehouden om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (RvS nr. 165.918 dd. 13.12.2006).*

*Terwijl artikel 74/14, §1, 4e lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 evenmin een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt.*

*Verzoekende partij haar betoog faalt dan ook in rechte, en kan niet worden bijgetreden.*

*De mededeling van 20.08.2015 vermeldt duidelijk en op afdoende wijze de motieven waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich steunt.*

*De verweerder merkt nog op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).*

*De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.*

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."*

3.1.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt het motief in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De rechtsgrond waarop de bestreden beslissing is genomen, wordt niet weergegeven, waardoor de juridische overweging ontbreekt. De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift echter artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aan, waardoor zij aantoonde de juridische overweging te kennen. Ook de feitelijke overweging wordt besproken in het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat de feitelijke en juridische overwegingen zijn weergegeven, zodanig dat de verzoekende partij kan beoordelen of er aanleiding bestaat een beroep in te stellen.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat eveneens de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.1.3.1. *In casu* heeft de verzoekende partij op 12 augustus 2015 een verzoek ingediend tot verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek van een bevel om het grondgebied te verlaten. In haar aanvraag van 12 augustus 2015 haalt de verzoekende partij specifieke omstandigheden aan om haar aanvraag tot verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te staven. De verzoekende partij stelt onder meer dat ze reeds verscheidene pogingen gedaan heeft om een paspoort van de ambassade te krijgen, maar dat de ambassade geen paspoort wil uitreiken. Daarnaast geeft de verzoekende partij ook persoonlijke omstandigheden weer die haar zouden verhinderen om binnen de vooropgestelde termijn vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

Op 20 augustus 2015 neemt de verwerende partij de beslissing om het verzoek van de verzoekende partij niet in te willigen. Zij motiveert haar beslissing als volgt: "*Verlenging van verblijf kan niet worden toegestaan aangezien de aangehaalde argumenten niet onder de vastgestelde criteria voor verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten vallen.*"

*Mevrouw moet alles in het werk stellen om haar identiteit en nationaliteit te bewijzen opdat ze kan terugkeren naar haar land van oorsprong.*

*Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 30.06.2015 (betekend OP 13.07.2015)."*

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd omtrent de elementen in haar verzoek.

Met betrekking tot de aangehaalde elementen stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat deze niet onder de voorwaarden vallen om een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, te verkrijgen. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing en uit de nota blijkt dat de verwerende partij hiermee verwijst naar artikel 74/14, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

(...)

*Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.*

(...)"

De verwerende partij stelt dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet onder de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie die worden opgenoemd in het artikel, namelijk de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden. In de bepaling wordt echter het woord 'zoals' gebruikt. Dit impliceert dat de opsomming in het artikel geen exhaustieve lijst is. Het betreft enkel voorbeelden van situaties waarin een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan gegeven worden. Dit wordt bevestigd door de parlementaire voorbereiding inzake artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Daar wordt gesteld dat: "*deze termijn kan worden verlengd wegens omstandigheden eigen aan elk individueel geval, en indien de vreemdeling een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of zijn gemachtigde*" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001).

Omdat de wetgever de intentie had enkele voorbeelden te geven in een niet-exhaustieve lijst, kan de verwerende partij niet zonder meer stellen dat de situatie van de verzoekende partij niet valt onder de 'voorwaarden' van artikel 74/14, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij is bijgevolg niet enkel gebonden aan de situaties die ter voorbeeld zijn opgenomen in de bepaling, maar heeft een discretionaire bevoegdheid. Dit heeft gevolgen voor de formele motiveringsplicht. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel teweegbrengt, volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juli 1991 (Verslag Senaatscommissie, *Gedr. St.*, Senaat, BZ 1988, nr. 215/3, 14 en 17) en de rechtspraak (onder meer RvS 30 juni 1993, nr. 43.556; RvS 23 april 1998, nr. 73.228). Echter, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151).

De verwerende partij heeft *in casu* een discretionaire bevoegdheid om een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten, toe te kennen. Bijgevolg kan de verwerende partij de bestreden beslissing niet motiveren door louter te stellen dat: "*Verlenging van verblijf kan niet worden toegestaan aangezien de aangehaalde argumenten niet onder de vastgestelde criteria voor verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten vallen.*

*Mevrouw moet alles in het werk stellen om haar identiteit en nationaliteit te bewijzen opdat ze kan terugkeren naar haar land van oorsprong.*

*Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 30.06.2015 (betekend OP 13.07.2015)*". De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig aan de strenge motiveringsplicht waaraan de verwerende partij moet voldoen door haar discretionaire bevoegdheid inzake deze materie, gelet op het gegeven dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 12 augustus 2015 nog verschillende andere persoonlijke omstandigheden aangehaald heeft. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt dat de gegeven motivering niet als afdoende kan worden beschouwd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in de besproken mate gegrond. Derhalve dringt een verdere bespreking van de overige grieven zich niet op.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2015 tot weigering van de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

**Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS